

Jo i v neděli (teda tu minulou, ne tudle)jsem si řekla, že jako trošku dovolená.A tak jsem nás s ohařema odpoledne odpíchla ven na trošku dýl. Ať si ještě užijeme ten nádhernej sních a mráz. A navrch k tomu ještě sluníčko. Takovou nádheru si člověk nesmí nechat ujít. Uvědomili jste si někdy, že v zimě je mnohem míň krásnejch dní, než v létě? Člověk nad tím nějak nepřemýšlí, ale já si teď řekla, že si tuhle nádheru musím nasyslit do foroty. Brtnika jsem zasejc nepřemluvila. A tak jsme šli ve třech.

Zpočátku tedy ve čtyřech, protože kousek šel s námi i Mouresíno, ale pak se - k mé spokojenosti - od nás oddělil a zůstal na svém. Já jsem marně a tiše doufala, že dneska Rumíček svou žádost o výkopové práce nepodá, ale no jo, no. Uznávám, že je na tom trošičku závislej, ale výhoda je, že jakmile to roztaje, tak si snad odpočinu ☐ . Takže jsem opět šla loukou a jak loutkovej maňásek vykopávala nohy do stran, abych rezatci obstarala zábavu. S bimbajícím se batůžkem na zádech je to pro mě taky vyloženě zábava ☐ . Tali si čmouchala opodál a pak se vystřelila loukou k jablůnce. Snažila jsem se navést Rumíčka, že by jako taky měl tam uuutykááát pro jablíčko, ale..... no jo, no. Nezbývá než skutečně uznat, že je na tom dost závislej, na tom výkopování. ☐ ☐ . Sešli jsme úvozem dolů pod les a já si dneska cvičně trvala na tom, že až k lesu se půjde po cestě, žádný poletování volně prostorem. Za tyhle tři dny měli poletováního dostatek, tak teď si to chvílku dáme ukázkově po cestě.

Došli jsme takhle společně ke krmelci a tam se nám madáme flekatá rozdivočila, až jsem na ni musela houknout. Asi tam před námi byl nějakej zvířecí strávník a tak jí to bralo. Smolikof, sedíš a čekáš. Doplnila jsem tam zásoby a šlo se. V momentě, kdy jsme sešli lesem dolů se nad námi - těsně kousíček nad námi ozvalo zaštekání srnce. Mno..... nevím zda to mám psát,... ale jo - napíšu to. Byla jsem v ten moment dost ráda, že chvíli před tím došlo na nutnost se pozastavit a sejít z cesty. Pravda, řešila jsem následně stejnej problém jako Pepino ve S tebou mě baví svět, protože ani lopuch, ani beruška nebylo po ruce. Nicméně bylo by v tuhle chvíli bývalo mnohem horší, kdybych se nezastavila a šla dál, protože jako já se fakt hodně lekla!! To by nedopadlo dobře.:D ☐ A lekla se hodně i Taliprtka. Vypálila vpřed jak když po ní jdou. Až jsem ji musela na okraji lesa zastavit. Pranic se jí to nelíbilo.O to víc, že jsem nás zastavila a do štekotu se zaposlouchala. Pak jsem se pokusila srnce napodobit a k mojemu obveselení mi i odpovídal. Ovšem madáme pobavená naší konverzací rozhodně nebyla. Ohlížela se pak i na louce a radši se posunula do jejího středu ☐

Myslela jsem si, že si bude čuchat a my si s Rumíčkem budeme házet, aleeee měla to pro dnešek daný nějak jinak a okamžitě se k nám připojila, ba co navíc, nedočkavě štěkala, ať házím hlavně jí. Pako je to. Ale má smolíček pacholíček, já řídím komu se hází a rozhodně neházím rachejtli, co výskokuje a řve. Takže až když si sedla a sklapla, došlo na akci. Je úsměvný, jak si každéj trvá na tom svém aportíku. Teda hlavně Rumíček, kterej je schopnej na sobě udělat aji občas uzlík, aby to vyhandloval. Moc hezky jsme si tam fšící tři hráli. Tali občas udála, jako že na nás peče, odběhla kousek vedle, tam položila aportík a že si bude čuchat. Nu co, nám to bylo fučíček, si čucej. Komu to nebylo fučíček, byla po chvíli ona sama, která se na nás koukala a pak z toho začla hrabat ve sněhu, páč přeskoky, že jo ☐, pak když si to v bedně srovnala, popadla aportíka a přilítla ke mně, že "TAaaAAKYYY CYYY, JÁÁaaaÁÁ TETKON!" ☐. Prostě magor.

Pak jsem jim aportíky sebrala a šlo se směr les a druhěj krmelec. I tady byla madáme taková jelitní - neboli, chovala se jako jelito, tak jsem ji krápítek ukáznila chůzí u nohy a odložením po dobu, než jsem nacpala zbytek jakblíček do sena. Vyšli jsme z lesa a chvíli se zasekli na louce u něj. Je taková pěkně do kopečka, tam se pěkně s aportíkama blbne. Zdálo se, že Tali zase nechce, že si chce poletovat a to do dalek. Tak jsem ji "nechala" a jen jsem dozorovala situaci a hráli jsme si s Rumíčkem. Netrvalo ovšem dlouho a nějak ji vadilo, že si jí jako nikdo nevšímá, nebo co. Takže se to opakovalo.....přilítla ke mně, a opět: "TAaaAAKYYY CYYY, JÁÁaaaÁÁ TETKON!" ☐. To furt říkám magor.

Pak už jsem ale fakt hračky zabavila a oni šli dělat psy. Pro dnešní den byla tahle louka nějaká extrémně zajímavá, možná měly myši jakýsi rojení nebo co, protože i Rumíček se do myšování zcela položil a na jakou dobu se zapíchnul na jednom místě. Musela jsem se na jeho důraznou žádost taky jít podívat. Přiznám se, že jsem neviděla ničehož, než rozrytej sníh a trávu. Posléze se přihrnula i Taliprdová, páč ji zaujalo, jak se tam hlemejždíme oba. Dolítla k nám, dala Rumoušovi bodyček a s výrazem: "Uhni, já to vošéfuju!" se tam nasáčkovala. Rumoušek jen koukal, ešivá je tohle celý pravda ☐ Ovšem stejně jako já, neviděla ničehož a tak pak vysmahla za svými zájmy. Já pak jen stála a venčila je staticky, tedy nechala jsem je prostě být, ať si tam choděj séém a táááám a stojej a čmuchaj a zkoumaj a kochala jsem se zase jako ten pan dochtor ve Vesničce mý střediskový. Básně sem teda nerecitovala ☐.

Místo toho jsem nás přesunula na další louku, abychom se trochu přiblížili domovu. Ale

něspěchala jsem nijak. Chtěla jsem , ať si to opravdu užijeme, protože jak hlásili, sníh půjde do kopru a kdy tady zase budeme mít takovouhle nádhernou nadílku. A aby si to užil Rumíček pořádně, souhlasila jsem s tím, že budu zase výkopovat. A taky házet sním a jiný blbosti. Ale především jen tak být a koukat se a svobodně dýchat, což je v dnešní době veledůležitý.

Jsem ráda, že jsem si to i v neděli natáhla, protože tuhle krásu tam už příští víkend mít nebudu.

